

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

: ——— OPGERICHT IN 1896. ——— :

Toen antwoordde hij, en sprak tot mij, zeggende: Dit is het Woord des Heeren, tot Zerubbabel, zeggende: Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijnen Geest zal het geschieden, zegt de Heere der heirscharen.

15 April 1914.

No. 8

19e Jaargang.

DE GELIJKENIS VAN DE FOTOGRAFISCHE PLAAT

Eene episode ontleend aan veldarbeid.

DOOR JAMES E. TALMAGE, VAN DEN RAAD DER TWAALVEN.

Gedurende lange jaren van beroepsdienst als aardkundig adviseur in mijnaangelegenheden, ben ik bij vele gelegenheden geroepen geworden voor den raad, om daar onder de heilige verplichting die de eed oplegt, te getuigen met betrekking tot de resultaten van mijn onderzoek aangaande mijnen of landerijen waarvan verondersteld werd dat ze waardevolle mineralen bevatten. Een zeker onderzoek van dit soort strekte zich uit over vele maanden, en sloot in zich de inspectie van talrijke gedeelten gronds, deelen omvattende van drie verschillende Staten. De bijzondere vraag aan hand was: of de onderscheidene stukken kolen bevatten of wel andere zaken. Zooals bij zoodanig werk verlangd wordt, was een verslag van alle belangrijke feiten reeds in het veld zelve opgemaakt; en dit verslag, gewoonlijk bekend onder den naam van „veld-aanteekeningen” werd met zorg bewaard, aangezien het de grondslag moest vormen van alle inlichtingen en gevolgtrekkingen met betrekking tot het onderzoek.

Ter bestemder tijd, meer dan een jaar na de voltooiing van den veldarbeid, kwam de zaak voor het hof, en werd ik als een van de getuigen beëdigd. Onder een kruisvuur van verschillende punten werd ik ondervraagd aangaande de geologische samenstelling en de toestanden van de oppervlakte van de afzonderlijke gedeelten van het onderzochte land. Mij werd toegestaan mijn „veldaanteekeningen” na te zien en te raadplegen, om mijn geheugen op te frisschen, zooals de rechtsgeleerden zeggen; maar, om het meer nauwkeurig na te zeggen, wat dienen moest om mijne herinnering aan wat ik had opgemerkt toen ik op de plaats van onderzoek zelve was, meer degelijk te hulp te komen.

Betreffende een gedeelte alwaar geen positieve aanwijzing van het voorkomen van steenkool gevonden was, werd ik ten laatste ondervraagd aangaande den toestand van de oppervlakte van den grond. Bevond er zich bosch op deze bijzondere plaats? Had het land eenige waarde voor grasgewas? Had ik er water gevonden, hetzij vloeiende stroomen of bronnen? Was het punt in kwestie laag, of heuvelachtig? Tot mijn eigen verrassing bevond ik mijzelf niet in staat om met zekerheid te antwoorden. De veldaanteekening met betrekking tot dit bijzondere gedeelte was klaarblijkelijk incompleet; het verslag bezat in het geheel geene beschrijving van de oppervlakte; daar was niets gezegd over bosschage, gras, of water; vlakke velden of heuvelen werden er niet in genoemd. Natuurlijk was ik teleurgesteld, en min of meer verlegen, omreden mijne aanteekeningen in alle andere omschrijvingen bevredigend waren gebleken. Mijne herinnering faalde om mij te hulp te komen aangaande de gevraagde informatiën. Ofschoon ik het probeerde kon ik mij niet juist meer te binnen brengen wat ik gezien had. Het was boven allen twijfel verheven dat ik er niet zoude geweest zijn, want de aanteekeningen omschreven den hoeksteen van de doorsnijdende afdeling, en gaven in alle onderdeelen de afmetingen ervan te kennen alsmede de ingebeitelde opschriften waardoor dezelve gekenmerkt was als een grenssteen van regeeringswege. Toen ik bijna gereed stond mijne onbekwaamheid te uiten met betrekking tot de bijzonderheden van mij gevraagd, juist toen ik op het punt was mijn klaarblijkelijk onvergeeflijke fout in een zeer belangrijk gedeelte van mijn werk te erkennen en te belijden, werd ik geholpen door in mijn aanteekeningenboek een korte mededeeling te vinden welke tot op dat oogenblik aan mijne aandacht was ontsnapt. Er stond enkel „Z. 10; No. 7.” Dat zeide mij, dat ik een foto had genomen van de plaats waarvan gesproken; en de plaat waarop ik een antwoord zou vinden op de vragen, was No. 7 van serie 10. Gedurende den loop van mijn veldonderzoek had ik vele foto's genomen, en de platen waren in de donkere kamer opgeborgen, nog onontwikkeld. Ik vroeg het hof, tot morgen geduld te willen hebben, hen belovende dat ik afdoende antwoord zou geven over de hangende kwestie.

Dien avond ging ik naar mijn donkere kamer, en nam plaat No. 7 uit het dozijn, aangeduid als serie 10. Zooals werd gezien op het stukje papier, dat aan de plaat bevestigd was en tot aanteekening diende, waren er veertien maanden voorbijgegaan sedert ik de plaat in de camera had gezet. Met begeerige verwachting probeerde ik de plaat en legde haar in de vloeistof welke dienen moest om de plaat te ontwikkelen. Dan, in het zwakke roode licht van de donkere kamer, verschenen er langzamerhand lijnen en schaduwen, zal ik zeggen: gelijk aan tooverkunst? Neen, maar evenals een werkelijk wonder, wat echter in dezen tijd van algemeen beoefende fotografie niet meer als een wonder geteld wordt, doch slechts als een heel gewoon verschijnsel. Toen de ontwik-

kelende en gereedmakende processen voltooid waren, onderzocht ik de plaat in een sterk licht, en daar zag ik den steen die de hoek van de afdeeling aanduidde; daar was vee, en mijn eigen rijpaard tevreden weidende te midden van het rijke gras, wat in overvloed groeide te midden van statige pijnboomen en loovervolle espen, waarvan de positie onderscheiden kon worden van de andere zaken op de plaat aanwezig. Van het zoodanig voortgebrachte negatief werd een afdruk gemaakt; dit werd mede genomen naar het hof en werd daar aangenomen als een vol en bevredigend antwoord op al de vragen die nog onbeantwoord waren gebleven.

Het rapport, weggelegd met de nog niet ontwikkelde platen, toonde aan dat No. 7 genomen was geworden gedurende het vijftiende deel van een seconde. Denk daar aan en vergeet niet het wonder hierin openbaar gemaakt. Die plaat was in de duisternis, uitgezonderd het zwakke en onvolkomene licht van de roode lamp, toebereid geworden; in duisternis was zij overgebracht geworden naar het platen-frame; in duisternis was zij geplaatst in de camera. achter de tooverachtig wonderbaarlijk werkende lens. Het voorbedeksel was weggedaan geworden, de innerlijke plaat, nog steeds in duisternis, aan een zijde vrij gelaten, maar toch nog steeds in het binnenste van de camera. Daarna werd de lens opengetrokken, en een vijftiende deel van een seconde had de plaat als 't ware gezien naar het landschap, waarna de sluiting weer dicht ging; duisternis opnieuw had haar ontwikkeld, en in duisternis had zij gelegen voor meer dan een jaar.

Voor wat voor ons een tijd is, onbegrijpelijk kort, had het licht van de heerlijke waarheid van den dag gevallen op de gevoelige oppervlakte van de plaat, en door al de opvolgende maanden van diepe en dikke duisternis herinnerde zij zich het hemelsch visioen. Geen boom, geen blad, geen bloem, geen grasblaadje was vergeten. Maar merk echter op, enkel nadat de plaat ondergedompeld was geworden in de chemische verbinding waarop het reflecteerde, was het portret uitgebracht, zoodat men mocht kunnen zien en weten de waarheid waarvan zij overtuigende mededeelingen gaf.

Is dit voorval lezing waard? Is het waard er over te denken? Ofschoon als verhaal van slechts weinig waarde, kan het van groote waarde zijn met betrekking tot de les er in vevat. Wie van ons heeft niet de waarde menigmalen beseft, die pas kwam nadat de ondervinding reeds lang was opgedaan, — de ondervinding allicht welke zóó betrekkelijk kort en doorzichtig was als het oogenblik van het door de zon verlichte tooneel, waarop de fotografische plaat was gericht?

De indruk van groote waarheden, dikwijls veroorzaakt door een kortstondige schittering van hemelsch licht, wordt vastgehouden door de verborgen eenzaamheid van het gemoed, vergeten, allicht, voor jaren. Dan, op een oogenblik van harde critiek of pijnlijke proef, ten tijde van smart of aandoening, wordt het werkende

reageermiddel, besloten in het laboratorium van het verstand, en gevoelig gemaakt door het elixer der inspiratie, toegepast, en het schilderij van het verleden wordt in het licht gebracht, van de waarheid getuigende op een wijze die niemand kan ontkennen of als ijdel beschouwen.

Laat hen die onder hunne medegenooten werken als leeraars van Gods Woord niet wanhopen omreden het schijnbare falen van hunne pogingen. Gij, mijne broederen, die door opoffering en ernstige pogingen u zelve hebt toegewijd aan het zaligen van zielen: zijt vol goeden moed, en geef niet toe aan de inblazingen van den verleider dat uw werk ijdel is geweest. Het kan zijn dat juist heden, door een of ander bemoedigend woord, of onzelfzuchtige daad, door een geïnspireerde uiting allicht door u zelve niet beseft, ge de lens hebt geopend waarachter de gevoelige ziel lag; en door de glorie der Goddelijke waarheid heeft de waarheid dat verduisterde verstand slechts voor een oogenblik verlicht, maar het effect ervan is niet verloren en zal niet worden vergeten.

Laat de ontwikkeling van de platen den Meester over, welke haar licht en schaduwen uit zal brengen, haar groen en haar bloemen, in Zijn eigen tijd, en door middelen die bij Hem het zekerst zijn en het best.

HET KLEINE LID.

Al zoo is ook de tong een klein lid, en richt nochtans groote dingen aan. Zie, een klein vuur, hoe grooten hoop hout het aansticht Al zoo is de tong onder onze leden, welke het geheele lichaam besmet, en onzen ganschen wandel, wanneer zij van de hel ontstoken is.

Apostel Jacobus III, 5, 6.

Er zij hier nu eens geen sprake van liegen en lasteren, van opruien en aanhitsen, van verwenschen en vervloeken, van vuile taal en ongure rede — maar van iets anders, dat niet in de openbaarheid dringt, dat tusschen vier wanden blijft en waarvan de wereld niets verneemt. Goede menschen liegen en lasteren en vloeken niet; zij stoken geen wrok; zij slaan geene gemeenheid uit. In vele huizen wonen goede menschen. Maar geen huis is er in stad of dorp, waar niet temet over de lippen vaart datgene, wat beter ware verzwegen te zijn.

* * *

Ik weet niet meer waar ik het eens gelezen heb, dat één enkel woord soms tusschen vrienden of bloedverwanten of huisgenooten dezelfde uitwerking heeft als een scherpe bij of een vlijmend mes: namelijk eene volslagen afsnijdende, scheidende. Welke menschenkenner van den ouden of van den nieuwen tijd dit nu gezegd hebbe — het was te allen tijde waar, en dit is het ook thans nog.

Een enkel woord — en de goede verhouding, die tusschen twee menschen bestond, is doorgesneden als met een staal — en hoeveel moeite er ook worde aangewend om de beide aldus gescheidene deelen weder tot elkander te brengen, weder aan elkaar te doen vastgroeien, — de wonde plek zal altoos gevoelig blijven en het litteeken er van blijven bestaan.

Een woord, zoo heet 't. En wat voor een woord mag het wel zijn, dat deze noodlottige werking kan oefenen? Niet een streng, niet een hard, niet een vermanend, niet een afkeurend, niet een berispelend, zelfs niet een bestraffend woord; maar een boos woord is het.

Een boos woord. Wat is dat? Laten wij, om ons voor dwaling te hoeden, behoorlijk onderscheiden.

Het booze woord is geenszins het strenge, het harde woord. Reeds aan uiterlijke kenteekenen bemerkt men het verschil. Bij het harde woord, in de school des levens zoo vaak onvermijdelijk, is de stem wel streng, het oog wel doordringend, maar op den bodem van beiden ligt droefenis, ligt goedheid. Bij het booze woord daarentegen flikkert er in den blik iets phosphorisch, misvormt zich de mond en in het stemgeluid snerpt de wantoon van schamperheid, van leedvermaak. Dus kan het harde woord wel schokken, maar niet kwetsen. Het harde woord der strengheid en der tucht is noodig, is eerlijk, is rechtvaardig. Dit voelt zelfs, zolang er nog een rechtsbesef in hem bleef, diegene, die het ontvangt, — en hij kan er toe komen, mettertijd, den tuchtmeester er voor te danken.

Maar het booze woord is kwaadaardig, en de bedoeling er van is grieving. Het komt niet uit belangstelling, uit zorg en leed over onrecht, dus in den grond uit goedheid, maar het welt op uit toorn, uit spijtigheid, uit nijd, uit afgunst, uit wrevel, dus in den grond uit eigenliefde, uit zelfzucht. Het booze woord is uitbarsting van hatelijkheid. Het booze woord is valsch. Het boort zich, als verwijt of argwaan, in een zwak, een ongeluk, een teedere plek, een gevoeligheid. En daarom kwetst het. Het werkt, zoo niet als een vlijmend mes, dan als eene fijne pijlspits met weerhaken, van welke het uitrukken nog erger dan het binnendringen is. Het wondje sluit zich wel — voor het oog, alsof het nooit geweest ware. Maar inwendig, waar men niet kan zien, werden zekere uiterst fijne weefselen verscheurd, die misschien nimmer weer geheel in orde komen en bij de geringste aanraking nog weer smarten. En daarom kan het booze woord niet zoo licht vergeten worden, en dus ook niet zoo licht ten volle vergeven. Men kan aanvoeren dat het zelden zoo boos bedoeld is, als het klinkt, dat het in den regel niet uit een opzettelijken voorbedachten wil tot kwetsen, maar uit eene onberedeneerde, dikwijls terstond alweer berouwde driftigheid, niet uit het hart of uit de gedachten, maar uit eene vluchtige, slechts half toerekenbare, opwelling voortkomt. Om het even echter. De tong, die losse klepel,

klapt het uit — en de werking is dezelfde: het onheil is aangericht. Ach, wij menschen zijn zóó geaard, dat wij eene onbeperkte hoeveelheid lof en zelfs eene tamelijk sterke dosis vleierij zonder groote bezwaarlijkheid kunnen verdragen. Maar één enkel boos woord, doet in ons duizend lieve woorden verstuiven als kaf in den wind, terwijl daarentegen niet duizend lieve woorden één enkel boos woord voor ons onuitgesproken maken. De honing van duizend streelende woorden wordt door ons gesmaakt en verteerd als een dagelijksch voedsel — ja, als eene van rechtswege ons toekomende spijs. Maar de gal van één enkel boos woord blijft vaak als eene bijtende giftstof in ons bloed levenslang nawerken.

* * *

Gij wandelt 's zomers door een woud. De hitte was langdurig; in weken viel er geen regen; alle gewas is verdroogd, de lucht vervuld van een trillenden wasem, die als de weerkaatste adem, van een smeltoven is. Achteloos maakt gij vuur, werpt het nog vlammeende houtje naast u tusschen de struiken, op den met dennenaalden bezaaiden bodem, en stapt verder. Gij bespeurt niet het rookzuiltje, dat daar achter u opkrinkelt; gij hoort niet het lichte geritsel en geknetter, dat daar zich begint te verbreiden; gij ontwaart niet de vurige tongetjes, die daar als slangengebroedsel voortkronkelen en zich vermenigvuldigen onder het uitgedorde molm, en òm zich grijpen tusschen de tot tondel verzengde mossen, en reeds gretig opwaarts kruipen langs de van harsige uitzweetingen glimmende schorsen. Gij vermoedt van onraad niets; want gij had immers slechts een lucifertje weggeworpen..... Maar een half uur later staat het gansche geboomte in loeiende laaie — en de vlammen zwalpen ten hemel, en de smook verduistert de zon, en al wat niet vluchten kon, moet in den gloed verderven, en daaraan is geen blusschen met water of met zand, alvorens de laatste boomstronken verkoold, in hunne eigene asch verglommen zullen zijn.... Ziet, een klein vuur, hoe grooten hoop houts het aansteekt!

* * *

En straks zit gij in uw huiskamer, met iemand, die gij liefhebt, eene vrouw, laat ons zeggen, zonder wie gij u geen leven meer denken kunt. En terwijl gij samen daar zoo tegenover elkander zit, komt er iets voor, wat in de beste gezinnen en tusschen de beste vrienden wel eens voorkomt; een verschil van meening — over een nietigheid. En aan weerszijden ontbreekt de tact tot uitwijken, tot onderdoor glijpen of overheen springen, tot schertsend toegeven, of tot zwijgen. Van het eigenlijke onderwerp wordt afgedwaald; allerlei, wat niet ter zake past, wordt opgehaald; tegenspraak kruist tegenspraak, onredelijk, heftig, hittig. En gij, van aard prikkelbaar, verliest een oogenblik uwe zelfbeheersching

Er stijgt u iets naar de hersens, dat uw denken benevelt; eene seconde zijt gij u zelf niet meer — en — het booze woord is er uit. Daar vlijmde de scherpte der snede — daar vloog de ge-
weerhaakte spits.....

Onvoorzichtige! Het ware beter geweest, dat gij u de tong te bloede had gebeten..... Zaagt gij de getroffene verbleeken, ineenkrimpen als onder een wond? Eene wonde was het inderdaad wat gij haar hebt toegebracht, — eene wonde, die, juist omdat deze vrouw u liefheeft, juist omdat door u deze pijn haar werd aangedaan, tot haren dood toe, ook wanneer geen litteeken uiterlijk meer iets vermoeden doet, iets verscheurds in hare ziel zal achterlaten.

En gij zelf, gij voelt dit ook. Nauwelijks was het booze woord u over de lippen, of uw hart wringt zich samen van berouw. Ach, het was immers niet zoo gemeend. Gij hebt die vrouw zoo lief, gij zoudt uw leven willen nederleggen aan hare voeten; duizendmaal gaat haar geluk u boven uw eigen. En nu tracht gij het te herroepen, het weg te maken — dat booze woord. Maar vergeefs. Vergeefs druppelt gij in de wonde den balsem uwer verontschuldgingen, uwer liefkoozingen.

Glimlachend onder tranen zal de gekwetste u hare hand reiken. Maar de wonde blijft; en op haar sterfbed misschien nog, als voor 't laatst de oogen der beminde u zoeken, zal dat booze woord zijnen misklank mengen in hare vliedende herinneringen en haar het afscheid van u verbitteren.

Want alzoo is de tong ook een vuur, en ontsteekt onzen ganschen wandel, wanneer zij van de hel ontstoken is.

* * *

Daarom, zie toe waar gij om u heen werpt met vonken. En houd in toom het kleine lid, dat u in den mond gegeven werd tot rede van gezelligheid, van goedheid, van kloek beraad, van opklaring en bezieling en gerechtigheid — maar tot angel niet.

(N. v. d. D.)

YPSILON.

TOEKOMSTVISIOEN.

Ziet! d'Olijfberg scheurt in tweeën.
Wijl de Heer zijn top betreedt;
D'oceaan rolt zich naar 't Noorden,
Weg vervloeit d'eilanden-vleet.

D'aarde wordt, als zij geweest is,
Weer tot één geheel hersteld,
Krijgt weer ied'ren vroeg'ren zegen,
Wijl de vloek is heengesneld.

AANGEHAALDE TEGENWERPINGEN BETREFFENDE NIEUWERE OPENBARINGEN.

De tegenstanders van de leerstelling van voortdurende openbaring, halen met grootelijks verkeerde toepassing van de bedoeling, zekere schriftuurlijke passages aan, om hunne ketterij te ondersteunen. Onder zoodanige schriftuurplaatsen zijn de volgende. De woorden van Johannes, waarmede hij de eindconclusie van zijn boek nadert, zijn deze: — „Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezes boeks hoort: indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn; en indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is.”¹⁾ Om deze woorden op den Bijbel toe te passen, aangezien die pas nadien is samengesteld, is ten eenemale onjuist, want zeer zeker schreef Johannes niet met eene kennis ervan dat zijn boek het laatste gedeelte van eenige van zoodanige verzameling zoude zijn van de schriften, als wij thans bezitten in onzen Bijbel. Johannes sprak met betrekking tot zijn eigen woorden, welke, door openbaring tot hem gekomen zijnde, heilig waren; en om de zoodanigen te veranderen, door weglating of toevoeging, zoude zijn de woorden van God te wijzigen. De zonde om eenig ander gedeelte van het geopenbaarde woord te veranderen zou even groot zijn. Meer nog, in deze dikwijls aangehaalde passage wordt in 't geheel geene mededeeling gedaan dat de Heer niet toe zoude kunnen toevoegen of afzoude kunnen doen van de woorden er in geopenbaard; de verklaring is, dat geen mensch het verslag zal veranderen en de straf daarvoor ontkomen.

Een soortgelijk bevel tegen het veranderen van de boodschap van het Goddelijk gebod werd door Mozes geuit, meer dan vijftien eeuwen vóór den tijd van het geschrift van Johannes;²⁾ en met een soortgelijk beperkende toepassing. Een andere aangehaalde tegenwerping ten opzichte van openbaringen van den nieuweren tijd wordt voorgesteld in de woorden van Paulus aan Timotheus, betreffende de heilige Schriften „die wijs kunnen maken tot zaligheid,”³⁾ en welke „nuttig zijn tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; opdat de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.”⁴⁾ En de bemerkingen van den apostel tot de ouderlingen in Efeze werden voor hetzelfde doel aangehaald; de pas-

(Zie vervolg op blz. 126.)

¹⁾ Openb. 22 : 18 - 19.

²⁾ Deut. 4 : 2, 12 : 32.

³⁾ II Tim. 3 : 15.

⁴⁾ II Tim. 3 : 16-17.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
LE GRAND RICHARDS.

Assistent :
B. TIEMERSMA

6 APRIL.

We vertellen natuurlijk geen nieuws als we onzen lezers mededeelen dat bovengenoemde datum in de annalen der kerkgeschiedenis een der belangrijkste dagen is, ooit geteld. Ons allen is bekend dat we op dezen dag de herinnering vieren aan het grootste feit wat in de laatste achttien eeuwen plaats greep. Op 6 April 1830 namelijk was het dat een aantal van omstreeks veertig der pas gedoopte leden tezamen kwam ten huize van Peter Whitmer Sen., in Fayette, Seneca-graafschap, staat New-York, en dat zes der aanwezigen werden aangesteld om, overeenkomstig het bij de wet bepaalde aantal, het kerkgenootschap op te richten, genaamd „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” Dat oorspronkelijke zestal was: Joseph Smith Jr., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith, en David Whitmer.

Deze belangrijke gebeurtenis was voorafgegaan door de begiftiging van den Heer aan Zijne dienstknechten, met het heilig priesterschap, ten allen tijde een der allereerste en noodzakelijkste vereischten voor de werkzaamheden op aarde te doen. Ruim tien maanden van te voren was aan Joseph Smith en aan Oliver Cowdery, onder de handen van Johannes den Dooper, de voorlooper van den Heer zelve in aloude dagen, het lagere of Aäronische priesterschap gegeven, wat de macht in zich houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie der bekeering, alsmede van den doop door onderdompeling tot vergeving der zonden. Tevens werd door Johannes den Dooper de belofte gegeven dat ook het hoogere, of Melchizedeksche priesterschap hen geschonken zou worden opdat de machten, krachten en bevoegdheden door den Heer te geven en noodig voor de oprichting en instandhouding der Kerk, ten volle mochten worden uitgestort. Niet lang na zijn eigen bezoek werd die belofte vervuld. Joseph en Oliver waren in de wildernis aan de Susquehannarivier. Aan hen verschenen bij die gelegenheid de aloude apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, hen verklarende dat zij — die apostelen — in het bezit waren van de sleutelen van het koninkrijk, en van de bedeeling van de volheid der tijden. Zij ook legden hunne handen op Joseph en Oliver, verordeneerden hen tot apostelen en bijzondere getuigen van Jezus den Heer, en beschonken hen met de sleutelen van de macht welke zij zelve bezaten. Later nog verscheen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery

de profeet Elia, om aan hen de sleutelen toe te vertrouwen voor het werk voor de dooden. Hoewel dit evengoed in verband staat met de noodzakelijke verordeningen van het evangelie, was dit toch echter voor de oprichting der Kerk niet noodig. Vandaar dan ook dat dit voorval pas enkele jaren later plaats greep, toen door de vereenigde pogingen van het nieuwe verbondsvolk des Heeren reeds in deze bedeeing een tempel was opgericht, en zodoende een waardige plaats gesticht om het groote verlossingswerk voor de millioenen der gestorvenen te beginnen. Op 3 April namelijk van het jaar 1836, zes jaren later alzoo, vond dit groote feit plaats.

De Kerk des Heeren, zoodanig op Goddelijk bevel en door Goddelijke macht en bevoegdheid een plaats gegeven hier op de wereld, was voortaan aangewezen zich een weg te banen tot de harten der volkeren. Natuurlijk was de macht van den tegenstander op 't zelfde oogenblik ontwaakt en als we een verhaal zouden gaan schrijven van al de gebeurtenissen van wreedaardige vervolging sedert dien den Heiligen, — zooals de leden der Kerk van Christus opnieuw werden genoemd, — aangedaan, dan zouden we, beginnende bij den tragischen moord op den onvergetelijken Joseph Smith en zijn broeder Hyrum in 1844, boekdeelen kunnen vullen, zouden we al de feiten van wetsverkrachting een behoorlijke plaats en geschiedenis geven.

Dat te doen is echter ons tegenwoordig doel niet, en ook zonder dat zullen de wreede vervolgingen, en de onmenselijke behandelingen den leden van af de oprichting der Kerk afaan aangedaan, niet falen gedacht te worden bij den Vader der volkeren, die slechts voor de verbetering van het menschenras de tijd oordeelde gekomen te zijn om aan de aardbewoners een nieuwe uitgave te verstrekken van de beginselen van eeuwige rechtvaardigheid die alleen in staat zijn een wereldhervorming tot stand te brengen in overeenstemming met de bedoelingen van Zijnen Zoon, voor negentienhonderd jaren terug om dezelfde zaak om het leven gebracht als in de vergane eeuw Zijnen dienstknecht Joseph Smith.

Wij echter zouden op dezen dag graag gedacht willen zien welk voordeel de wereld heeft gehad van de gebeurtenissen verhaald in de beginhoofdstukken van bijna al onze kerkliteratuur. Heeft het Goddelijk beginsel en het Goddelijk stelsel van dienst tot den Allerhoogste een superieuren invloed gehad op het menschedom sedert de wederinvoering daarvan, of moet op de ontwikkeling van het Mormonisme worden nedergezien, zooals helaas een blik moet worden geworpen op de verwrongen ontplooiing van datgene wat eenmaal bestemd was een wereldhervorming in 't leven te roepen toen de Zaligmaker zelven onder de menschen ging om den Vader te verklaren? En zoo we ons gelukkig mogen achten om het feit dat nu, sedert er bijna eene eeuw verlopen is dat de beginselen des Heeren opnieuw werden

verklaard, er waarlijk gezien kan worden dat vruchten zijn afge-
 worpen, wat dan moet als oorzaak worden aangemerkt dat in
 aloude dagen, toen de Meester zelve het werk begon, dit geen
 wortel kon schieten onder de leiding van Zijne volgelingen, ter-
 wijl thans op verblijdender teekenen kan worden gewezen? Was
 dan de dienstknecht meerder dan zijn Heer? Was Joseph Smith
 in staat iets te kunnen doen wat niet door den Zaligmaker kon
 worden gedaan? Mag deze vraag allicht diep gezocht zijn, en
 natuurlijk in ontkennenden zin moeten worden beantwoord, toch
 loont het de moeite voor een oogenblik te trachten na te
 gaan op dezen gedenkwaardigen dag, of door ons de redenen
 kunnen worden ontvouwd van dit, oppervlakkig beschouwd,
 raadselachtige iets.

Allereerst dan zij opgemerkt dat de Heer zich ten diepste be-
 wust was van het feit dat Zijn werk, in den zin waarin wij dat
 op dit oogenblik bedoelen, geen blijvende plaats zou erlangen.
 Hij was zich volkomen bewust dat er eenen tijd zou komen dat
 niet meer Zijne beginzelen en Zijne leer zou worden gehuldigd,
 maar dat het menschedom niets anders zou overblijven dan een
 ledige vorm van wat bedoeld was eenmaal de ideën der aardbe-
 woners op te voeren tot het hoogst mogelijk te bereiken ideaal.
 Reeds ver vóór den tijd dat de Zaligmaker zelve Zijne voeten
 zette op onze planeet, was door profeten van aloude dagen voor-
 speld dat het volk de wegen des Heeren zou verlaten en niet
 zou verblijven in wat hen reeds toen door schaduwwachtige wetten
 en inzettingen werd geleerd, maar wat later hen door heldere
 bewoordingen en voorbeelden van den Meester zelve zou worden
 verkondigd. Jesaja zegt reeds dat het land bevekt was vanwege
 hare inwoners, dat zij — de menschen, — het eeuwige verbond
 hadden vernietigd, dat zij de wetten hadden veranderd en de
 inzettingen overtreden, terwijl Jeremia het mondstuk des Heeren
 is waardoor Hij klaagt, en zegt: „Mijn volk heeft twee boosheden
 gedaan; Mij de springader des levenden waters hebben zij ver-
 laten, om zichzelve bakken uit te houwen, gebrokene bakken,
 die geen water houden.” De Heer zelve getuigt dat kort na Hem
 er eenen tijd komen zou dat zij Zijne discipelen zouden overleveren
 in verdrukking, dat het volk hen zou dooden, dat zij van allen
 om Zijntwil gehaat zouden worden, en dat zij, die hen zouden
 ombrengen, daarmede meenen zouden Gode eenen dienst te doen.
 Kort na de hemelvaart van Christus, en toen de apostelen be-
 gonnen waren Zijne leer te verbreiden, waarschuwt Paulus den
 heiligen van Thessalonika om niet verleid te worden, omreden
 alvorens de tweede komst van den Heer daar zou zijn, er eerst
 de Antichrist moest komen, waarvan Johannes later zegt, dat in
 zijne dagen reeds velen antichristen waren geworden.

De groote oorzaak van dit alles dient niet gezocht te worden
 in de minderwaardigheid der prediking van die dagen, maar enkel
 in de boosheid en goddeloosheid van het toenmalig geslacht.

Bedekte duisternis de eeuwen van lateren tijd en werden er in den naam van den Zaligmaker zelve in veel latere jaren gruwelijke moorden gedaan, niet minder was de donkerheid die gestreken was over de allervroegste eeuwen. Want toen was het geweest dat de Zoon zelve gekomen was. Toen had de Heer niet langer dienstknechten gezonden, maar de erfgenaam zelve, en vandaar was de boosheid van den tegenstander verdubbeld, en werden door Satan van ouds geen machten onbeproefd gelaten om het zaad des evangelies te verstikken. Het gedeeltelijk gelukken daarvan lag niet aan de minderwaardigheid der predikers van toen, maar in de raadsbesluiten des Heeren was voor eeuwen van te voren reeds vastgesteld dat deze dingen alzoo zouden geschieden, opdat elke geest der ongeboren eeuwen een tijd en plaats- en levensvoorwaarden zou kunnen erlangen die geschikt waren voor de ontwikkeling van zijn neigingen. Bij de verkondiging van het evangelie door den Heer zelve was nog slechts een aanvang gemaakt met het naar de aarde zenden van hen die door den Heer waren verkoren levenslichten te zijn, en waar in de toekomst dit aantal steeds in hoeveelheid toe zou nemen, wyl thans de gelegenheid was opengesteld zich naar de hoogst aangegevene Goddelijke wetten te bekwamen, daar was de tegenstand eveneens noodwendig verdubbeld geworden, opdat de goede eigenschappen des te beter aan het licht zouden kunnen treden.

Wel was de draak verwonnen, en de slang gedood, den kop vermorzeld, zooals reeds aan Eva in het paradijs was beloofd, maar de verzenen door de slang te vermorzelen moesten voor een gedeelte haar nog worden voorgeworpen. De raadsbesluiten Gods liepen over een langere periode dan enkele honderden van jaren, en, geleid door Zijn alwetende kennis, was van te voren reeds vastgesteld geworden dat het voor de gelijkmatige ontwikkeling van de levensbeginselen, neergelegd in het evangelie, ook daarvoor een tijd van duisternis noodig was aan te breken opdat in het laatste tijdperk dit evangelie met zooveel te meer luister zou kunnen schijnen.

En dat laatste tijdperk? Is het zonder lijden gepaard gegaan dat het evangelie opnieuw zijn wieken heeft ontplooid? Neen, duizendmalen neen! Vierentachtig jaren zijn er nu voorbijgegaan dat Gods boodschap van waarachtig heil en zaligheid opnieuw heeft weerklonken. Ook deze tijd is als 't ware één lijdensperiode geweest. Wederom telt de verkondiging van de Goddelijke boodschap de martelaren ervan bij honderdtallen. Wie zal ze tellen, de tranen vergoten door de Heiligen die Amerika's woeste bodem hebben moeten doortrekken om een schuilplaats te vinden in de barre vlakten van het onbekende westen, toen kort te voren het bloed van den profeet vergoten was geworden evenals dat van Zijnen Meester voor bijna tweemaal duizend jaren? Wie schetst het lijden van de emigranten, die alles wat het hart in staat is te verblijden achter moesten laten, of voor niets van de hand

moesten doen toen ze den grond van Illinois verlieten om een ruste te vinden voor hunnen voet? „Een verbannen natie, voortgaande, evenals Israël uit Egypte, de wildernis in, om daar ongehinderd den God hunner vaders te dienen op Zijn eigen aangegeven wijze; opdat uit hunne lendenen mocht voortkomen een in den geest der profetie opgekweekt volk, sterk en gespieerd gemaakt door wederwaardigheden, een sneeuwval van macht, om het bezit te herwinnen van het hun beloofde land.” Dat zijn de woorden waarin Apostel Whitney in zijn levensbeschrijving van Heber C. Kimball, een gedachte wijdt aan de omstandigheden van die dagen. Niet zonder lijden dus heeft het evangelie zich opnieuw baan gebroken in de twintigste eeuw; maar evenals altijd trachtte ook thans weer de tegenstander het herbegonnen werk des Heeren te verwoesten.

De Kerk der eeuwen, gegrondvest op den rots der eeuwen, heeft in de dagen van het grijze verleden zich genoodzaakt gezien in de wildernis te vluchten, en God de Heer heeft, om de belofte eenmaal gegeven, gestand te doen, Zijn priesterschap van de aarde weg moeten nemen opdat de poorten der hel het werk van Christus niet zou vernietigen. Voor dat priesterschap is de hemel sedert dien slechts een bewaarplaats geweest, en thans opnieuw voortgekomen, de herdenking waarvan het allicht aan ons gegeven zal zijn na enkele jaren het eerste eeuwfeest te vieren, heeft het zijn wiken weten te ontplooiën en, zooals Apostel Whitney voorspelde, uit zijn lendenen een volk weten te doen voortkomen, sterk en gespieerd, en in staat om het bezit te herwinnen van de beloften eens gegeven. Het aantal geesten die gewillig zullen blijven om Gods geboden te onderhouden is gewaarborgd steeds van voldoende aantal te zullen blijven om den geest des tegenstands het hoofd te bieden, totdat de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren, zóó vol dat gewilligheid door heel de volkeren zal worden betoond om Hem, dien ze voorheen kruisigden, als hunnen Koning te willen erkennen.

Dit nu zijn geen vage droomen der toekomst die zich later zullen ontpoppen als utopiën te zijn geweest, maar de innerlijke sterkte door heel onze organisatie gevoeld geeft ons het besef in het bezit te zijn van Gods plannen, en — zooals gezegd, — waar ons het aantal rechtvaardige geesten gewaarborgd is om voldoende weerstand te kunnen bieden tegen den geest van den afval, die voorheen zoo noodlottig heeft gewerkt op dezelfde godsdienst als thans door ons beleden, is de Kerk van Christus een blijvende plaats gegeven. Nog minder dan eene eeuw van waar begrepen godsvrucht heeft voor de wereld meer gedaan, dan een valsch begrepen, en mitsdien valsch ontwikkeld Christendom gedurende tal van eeuwen heeft weten te voorschijn te brengen, en bij herdenkdagen als die waaraan ons artikel is gewijd, zwelt ons hart van trots en vreugde dat het ons is vergund in dezen tijd te mogen leven nu Gods reine wetten hersteld

zijn, en Hij voldoende autoriteit op aarde doet verblijven om te zorgen dat Zion niet meer door invloeden van buiten wordt verontreinigd. Eenmaal zei de Psalmddichter van ouds: „Wat zal ik, met Gods gunsten overlaan, dien trouwen Heer voor Zijn genâ vergelden”. En was dat een vraag in overdrachtelijken zin gesteld, omdat hij zelven het antwoord er op wist, ook wij, Gods kinderen van den laatsten dag weten hierop het antwoord, en dat is: Getrouw te blijven ten einde toe, opdat de geest van den afval, ofschoon nimmermeer in staat den wijngaard des Heeren te verwoesten, niet dat gedeelte verwoest waarvoor wij verantwoordelijk zijn.

(Vervolg van blz. 120.)

sage leest als volgt: „Gijlieden weet — hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en u geleerd hebben, in het openbaar en bij de huizen. — Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al den raad Gods.”¹⁾ Beweerd wordt dat zoo wanneer de Schriften aan Timotheus bekend, geheel voldoende waren om „hem wijs te maken tot zaligheid,” en den mensch Gods „volmaakt en tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust,” dezelfde Schriften ook voor alle menschen tot op het einde van den tijd voldoende zijn; en dat zoo wanneer de leerstellingen, gepredikt aan de ouderlingen van Efeze „al den raad Gods” voorstelden, geen verderen raad meer te verwachten valt. In antwoord hierop is het allicht voldoende te zeggen dat de tegenstanders van voortdurende openbaring die een dergelijke onschriftuurlijke positie verdedigen door dusdanige gezochte uitleggingen, zoo wanneer bestaanbaar, gedwongen zouden zijn alle openbaringen door de apostelen na dien tijd van Paulus' uitingen gegeven, zelfs met inbegrip van de Openbaring van Johannes, te verwerpen.

Gelijkelijk ongerijmd is de handhaving ervan dat Christus' sterfende verklaring. „Het is volbracht”, bedoelen zoude dat de openbaring tea einde was gekomen; want wij vinden denzelfden Jezus, nadien als den opgestanen Heer aan Zijne apostelen zich openbarende, hen verdere openbaring belovende,²⁾ en hen verzekerende dat Hij met hen zoude zijn tot aan de voleinding der wereld.³⁾ En meer nog, waren de woorden van den Gekruisigden vatbaar voor eene zoodanige bedoeling, dan moeten de apostelen die door openbaring leerden zoolang als zij leefden, als bedriegers worden gerekend.

Om den banvloek, waarmede de tegenstanders van openbaring van den nieuweren tijd, hen die in den voortdurenden vloei van

¹⁾ Hand. 20 : 20.

²⁾ Luc. 24 : 49.

³⁾ Matth. 28 : 20; Mark. 16 : 20.

het woord van God tot Zijne Kerk gelooven, te vervolgen pogen, te rechtvaardigen, wordt de profetie van Zacharia aangehaald: — „En het zal te dien dage geschieden. spreekt de Heere der heirscharen, dat ik uitroeien zal uit het land de namen der afgoden, dat zij niet meer gedacht zullen worden; ja ook de profeten en den onreinen geest zal Ik uit het land wegdoen. En het zal geschieden, wanneer iemand meer profeteert dat zijnen vader en zijne moeder, die hem gegeneerd hebben, tot hem zullen zeggen: Gij zult niet leven, dewijl gij valscheid gesproken hebt in den naam des Heeren, en zijn vader en zijne moeder die hem gegeneerd hebben, zullen hem doorsteken wanneer hij profeteert.” (Zach. 13:2—4) De dag waarvan hier gesproken wordt schijnt nog in de toekomst te liggen, want zeer zeker hebben de „afgoden” en de „onreine geesten” nog steeds invloed; en, meer nog, het feit dat de „profeten” waarnaar hier wordt verwezen, valschen zijn, wordt aangetoond door dat Zacharia hen verbindt met afgoden en onreine geesten.

Zoodanige pogingen om de leerstelling van voortdurende profetie en openbaring tegen te staan, als gemaakt zijn geworden op gezag van de voorgaande schriftuurplaatsen zijn medelijden-wekkend waardeloos; zij dragen hun eigen weerlegging, en laten de waarheid, dat geloof in openbaringen van den nieuweren tijd geheel redelijk en strikt schriftuurlijk is, geheel onaangetast.

DE UTAH-NEDERLANDER.

Juist voor het afdrukken van dit nummer ontvingen wij uit Salt-Lake-City een exemplaar van No. 1, eerste jaargang, van „De Utah-Nederlander.” Ons was iets aangaande de plannen aldaar bekend, zoodat het toezenden ons niet als eene verrassing overkwam. In het hoofdartikel lezen wij dat De Utah-Nederlander van plan is als weekblad te verschijnen. Geheel geschoeid op de leest van een dergelijke courant schijnt het ons toe dat dit nieuwe orgaan onder de oud-Hollanders in Utah met graagte gelezen zal worden. Redacteur is Wm J. De Brij, voorheen verbonden aan De Ster, en bij velen van onze lezers goed bekend. Het doet ons genoegen te lezen dat De Utah-Nederlander van plan is goede vrienden met ons tijdschrift te blijven, zooals wij eveneens lezen aan het slot van het hoofdartikel. Wij van onze zijde wenschen De Utah-Nederlander van harte succes op hare loopbaan, en kunnen der redactie de verzekering geven dat door ons geen najver zal worden gevoed, maar waar mogelijk en gewenscht, haar gaarne de behulpzame hand zal worden geboden.

REDACTIE.

AANGEKOMEN.

Op 1 April zijn in het zendingsveld alhier aangekomen: Ouderlingen Steve Layne Love, van Salt-Lake-City, en Lyles Wm.

Larkin van Ogden, Utah. Ouderling Love is de Rotterdamsche en Ouderling Larkin de Arnhemsche conferentie als arbeidsveld aangewezen.

VERPLAATST.

De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst met ingang van 13 April:

Grant M. Romney van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche, en Frank L. Beatie van de Rotterdamsche naar de Groninger conferentie.

VOORLOOPIGE CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande conferentie van de Amsterdamsche hoofdafdeeling zal worden gehouden aldaar op Zondag 10 Mei. Drie vergaderingen zijn vastgesteld, te weten: de morgen- en middagvergadering in de zaal Wittenstraat, terwijl de avondvergadering zal plaats vinden in de zaal „Het Nu" Singel. Wanneer nog andere bijzonderheden bekend worden zal dit in het volgend nummer worden aangekondigd.

OPRICHTING ZUSTERVERGADERING TE DEN HAAG.

Den 5 den Februari werd er in de vertakking te den Haag eene zustervergadering opgericht. Als presidente werd aangesteld zuster G. E. v. Ginkel en als eerste en tweede raadgeefster de zusters A. Hornes en J. Hintsen. Zuster C. F. Spaans werd gekozen als secretaresse, en tevens penningmeesteres. Het voorloopige ledenaantal bedraagt 14, die— zoo zegt het ons toegezonden rapport— „allen verlangend zijn het werk vooruit te helpen."

Wij wenschen de Haagsche gemeente van harte geluk met deze vooruitgang aldaar, en spieken het gaarne als onzen wensch uit dat deze nieuwe vereeniging bloeien mag en onder den zegen des Heeren veel goeds tot stand mag brengen in de vertakking in de residentiestad. *

INHOUD.

De Gelijkens van de	6 April	blz. 121
Fotografische Plaat. blz. 113	Aangekomen	» 127
Het Kleine Lid. » 116	Verplaatst	» 128
Toekomstvisioen » 119	Voorloopige Conferentie-	
Aangehaalde tegenwerpingen	Aankondiging	» 128
betreffende nieuwere open-	Oprichting Zustervergadering	
baringen blz. 120, 126	te Den Haag	» 128

Uitgegeven door de Nederl.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.